

'Fins aviat, Pau', per Quim Carandell

El cantant i guitarrista de La Ludwig Band parla i s'acomiada de l'expiantista de la banda, Pau Lanzetta

Quim Carandell | Juan Miguel Morales

Estimats lectors, aquest és el primer article que escric per a la revista (per a aquesta i per a qualsevol). Em presento: Quim Carandell, solter, actualment aturat, relativament jove, cantant i guitarrista de **La Ludwig Band**, poc aficionat a escriure articles. Però van demanar-me els amics que escrigui trimestralment unes línies. Agraït, vaig acceptar el repte sense saber cap on havien d'anar les meves divagacions. Escriu sobre **Pau Riba**, vaig pensar. Aquest home mereix tots els reconeixements que, ara, se li estan donant. Però era massa fàcil, impersonal i oportunista. I sobre els festivals d'estiu? Tu, Quim, que no has posat els peus al Primavera Sound mai en la teva vida, que no coneixes ni remotament cap dels grups del Sónar? Podria haver escrit sobre el Vida, aquest sí que el conec. Hi vam ser a principi de juliol i ens van tractar molt bé. Però no podria omplir més de dos paràgrafs: un per lloar l'organització, els tècnics i els assistents, i l'altre per admetre que els **Black Pumas** van ser més fluixos del que m'esperava.

La Ludwig Band al Vida 2022 Foto: Andrea Silván

I d'anar rumiant demanant consell als bons amics, vaig arribar a la bona idea, escriure sobre Pau Lanzetta, si ell m'ho permet, que va ser el pianista de **La Ludwig Band**, fins al 9 de juliol d'aquest any. Una història, la d'en Pau, que ha de servir per il·lustrar a quantes dificultats ens exposem els músics, fins i tot els més dotats i talentosos, quan mirem de viure de l'ofici de la música. El Pau i jo ens vam conèixer quan teníem 12 anys. Després de classe quedàvem per tocar. Ell, el piano. Jo amb prou feines cantussejava. Vam escriure les primeres cançons i vam passar moltes tardes felices entregats a la música.

Ell estudiava al Conservatori del Bruc, on va ser dels més brillants de la seva promoció. El piano, en música clàssica, no és cap broma. La tècnica ha de ser exquisida però també cal un gust especial, una sensibilitat... Una intuïció que es té o no. I la devia tenir, perquè acabat el Conservatori, va ingressar al Liceu per estudiar el curs Superior d'interpret de piano clàssic. Cada any sols dos afortunats omplen el parell de places reservades a l'instrument dels instruments. I allà el teníem, el Pau.

Ens vam anar fent grans i, malgrat l'exigència que suposa l'estudi del piano, no va deixar mai de venir amb tots els grups i grupets que vam anar fent i desfent quan anàvem a l'institut. Tots opinàvem que el rock, l'ska i el mal gust habitual entre les bandes joves del nostre país quedava molt lluny de la seva classe, i que el seu talent estava desaprofitat amb nosaltres. Però allà seguia. Als matins al Liceu, a les tardes a la Facultat d'Enginyeria de la UB -perquè el Pau és pianista però també enginyer-, al vespre estudiant alemany i, de nit, de concert. Així ha aguantat estoicament fins que la bona sort, el talent, l'esforç i la feina ben feta l'han posat en una disjuntiva obligada.

Un camí porta a fer la gira d'estiu, agafar-se fort a l'any amb més concerts de la nostra vida i somiar a ser professional de la selecta indústria del 'rock català'. L'altre camí du a una oficina, amb una bona feina, d'enginyer, en el món de les renovables. Pau Lanzetta va decidir. Des que ens va dir que marxava hem passat uns mesos fantàstics, mandrosament allargassats, que s'han apagat, dolços i a poc a poc, com una posta de sol... I després de l'últim concert, a Arbúcies, el 9 de juliol passat, li vam dir: Fins aviat, Pau!

La Ludwig Band a Bernui amb Lanzetta (10/08/2021) Foto: Jordi Novell